

Let's get lost

1988, de Bruce Weber

En col·laboració amb Joventuts Musicals de Sabadell

Sinopsi

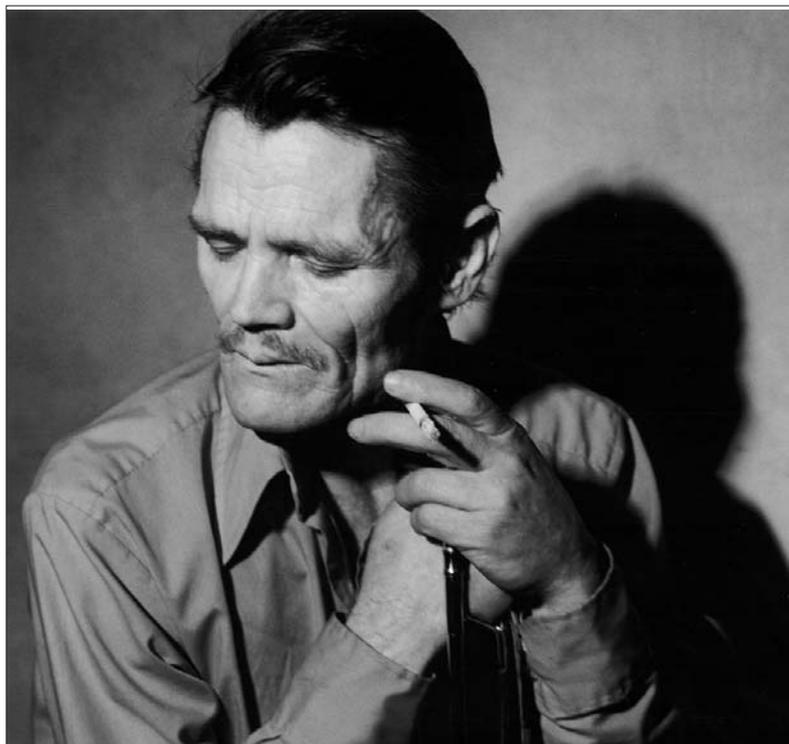
El famós film biogràfic del trompetista Chet Baker, una de les figures més destacades del món de la música, era, inicialment, fer una sèrie de fotografies del músic, però després de la relació que va sorgir entre tots dos, el director va acabar fent una pel·lícula de dues hores de durada sobre la figura de Baker i sobre el jazz i sobre dues dels seus grans passions: els cotxes i les dones. De forma brillant, narra els últims dies de Chet Baker fent servir material rodat durant l'última gira del trompetista i cantant, entrevistes amb el mateix Baker, amb les seves dones, amb els fills, amb els amics i amb les nòvies.

Fitxa tècnica

Director ······ Bruce Weber
 Fotografia ······ Jeff Preiss
 Muntatge ······ Angelo Corrao
 So ······ Chat Gunter, Don Lusby,
 Douglas B. Arnold, James H. Nau,
 Kay Denmark, Laura Civiello,
 Lee Alexander, Lee Dichter,
 Maurice Haws, Maurice Schell,
 Robert Gravenor
 Nacionalitat ······ Estats Units
 Durada ······ 120 minuts

Fitxa artística

Chet Baker, Carol Baker,
 Vera Baker, Paul Baker,
 Dean Baker, Missy Baker,
 Dick Bock, William Claxton,
 Hersh Hamel, Chris Isaak,
 Lisa Marie, Andy Minsker,
 Jack Sheldon, Lawrence Trimble,
 Joyce Night Tucker, Diane Vavra,
 Ruth Young, Flea, Rodney Harvey,
 John Leftwich, Louie Leonardo,
 Olga Liriano, Ralph Penland,
 Nicolas Stilo, Frank Strazzeri,
 Cherry Vanilla

Sobre el director

Bruce Weber va néixer a Greensburg (Pennsylvania) l'any 1946, i és conegut pel seu treball com a fotògraf de moda. Weber apareix en el món de la fotografia al final de la dècada dels setanta a la revista *GQ*, que llua les seves fotos en portada; però no és fins al final dels vuitanta i principi dels noranta que salta a la fama per la campanya publicitària en blanc i negre de Calvin Klein. En aquests moments, és també quan Weber entra en el reialme del cinema, tot realitzant un curt sobre boxejadors joves (*Broken Noses*), el documental sobre el trompetista Chet Baker (*Let's get lost*) i, més endavant, un film anomenat *Chop Suey*. Les fotografies de Weber són només ocasionalment en color, ja que la majoria són en blanc i negre o amb tons ombrejats.

Sobre la pel·lícula

Solcada per arrugues i malmesa, la cara de Baker no té edat: tan enfonsada com la d'un home mort, tan suaument desconcertant com la d'un infant. La cara de Chet Baker i les formes extraordinàries amb què Bruce Weber l'ha fotografiada, capten la història de Chet Baker en una successió d'imatges fantasmals i inenarrables que es mostren estranyament belles i, alhora, desesperadament tristes. L'home, la seva música i els moments en què va brillar més que cap altre, es presenten de la millor manera a través d'un estil que queda sota la pell.

Les superfícies ho són tot a *Let's get lost*: són preciosament estilitzades i participen tant de les nocions contemporànies de *glamour* com de la mística del jazz de finals dels anys cinquanta-

ta de la qual Baker formava part. Bruce Weber, conegut com a fotògraf de moda i com a director del documental anterior (*Broken noses*, el 1987), expressa sensibilitat i agudesa per trobar la imatge evocadora utilitzant la cinematografia en blanc i negre i produint, no obstant, una paleta tan variada com la que altres directors podrien aconseguir només mitjançant el color.

El resultat és una composició tremendament visceral que representa els diferents estadis de la vida turbulenta de Baker. Inclou algunes mirades ràpides a la seva primera vida com a excepcional i jove trompetista a mitjan dels cinquanta, quan és actor d'una pel·lícula on se'ns suggereix l'aspecte rebel de James Dean; les passes de Baker, encara atractiu als anys seixanta, quan la seva addicció a les drogues l'havia dominat completament i la seva carrera començava a decaure; i també escenes terriblement doloroses rodades el 1987, amb un Baker envellit i tan allunyat de tot i de tothom que els seus vells amics gairebé no el podien reconèixer. Un any després, va morir en caure per la finestra d'un hotel a Amsterdam.

Intercalada entre aquestes mirades, naturalment, hi ha la música: la llanguida veu de Baker ens ofereix unes sinuoses confessions ofegades en fum mentre canta les balades romàntiques que ell preferia. Weber, que mescla amb destresa el so de la música de Baker i la imatgeria visual, aconsegueix

conjuguar amb èxit una impressió de l'estil sensual de Baker i de la *joie de vivre* que va acolorir fins i tot el seu més profund declivi. De fet, hi ha imatges recurrents al film que ens mostren Chet Baker en la part de darrere d'un descapotable, travessant Califòrnia de nit i acompanyat de dues noies joves, amb el vent que li ondula els cabells; només de tant en tant, apareix alguna traça de confusió en la lluentor de dos ulls de nen enterrats incongruentment enmig dels plecs d'una cara desgastada.

Diversos amics i parents de Baker són entrevistats a *Let's get lost*, i la majoria parlen del seu irresistible encant, mentre que altres descriuen també les seves maneres incorregibles. "Ell era dolent, era problemàtic i era bell", diu una de les moltes dones que el van estimar, amb la qual cosa ens regala el millor epitafi que aquest film pot oferir. Alguns dels fills de Baker apareixen al documental i ens fan adonar que el seu pare no va ser mai un home de família; diferents dones i nòvies de Baker afegeixen la impressió general d'irresponsabilitat que solca tot el film.

El desenvolupament de les entrevistes a *Let's get lost* és menys efectiu que alguns dels passatges purament impressionistes, en part, perquè les preguntes de Weber poden ser més sobrants que no pas encertades. Tot entrevistant Vera Baker, la mare de Chet, el director pregunta si Chet va ser decebedor com a fill (ella diu

que sí). Al final del film, també apareix la veu darrere la càmera per preguntar a Baker si recordarà bons moments en veure el film, i ell, amb certa brusquedat, respon que forma part del seu atractiu i afirma que no podria ser d'una altra manera davant d'una pregunta totalment innecessària. De fet, la presència del director es podria qualificar amb aquest adjectiu, perquè és completament sobrer en tots els casos en què apareix.

En tot cas, l'obra en conjunt és profundament encertada i sensible en una situació on resulta difícil enfrontar la caiguda total d'una de les persones més importants en la música del segle xx. És per aquest motiu que podria ser titllada fins i tot de morbosa, en el grau de decadència gens velada que hi apareix; tot i això, l'atractiva personalitat de Baker ens hi acosta irresistiblement i ens deixa perdre'ns per les seves històries, la seva història, que va unida a les dones, als cotxes, a les drogues, però... sobretot, al jazz.

Es demana puntualitat. Es demana als espectadors que desconnectin els telèfons mòbils i qualsevol altre aparell acústic abans de començar la projecció. Gràcies.

Organitza

Cineclub Sabadell

C/ Dr. Crehuerras, 24 baixos
08201 Sabadell,

www.cineclubsabadell.org

Amb el suport de

Ajuntament de Sabadell

Hi col·laboren

Alliance Française

Juventuts Musicals
de Sabadell